

Οι avant premieres της εβδομάδας

Ένα σύγχρονο ελληνικό έργο, μια μουσική παράσταση και δύο βραβευμένα έργα μπορείτε να δείτε αυτήν την εβδομάδα σε avant premiere. Από τη Μίνα Καθέρι

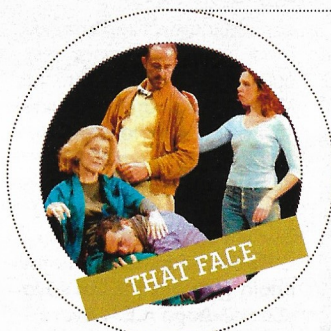
ΠΑΚΜΑΝ

Τα πραγματικά γεγονότα της ζωής είναι αυτά που εμπνέουν τον τριαντάχρονο συγγραφέα Γιώργο Παλούμπη, γνωστό από τις επιτυχημένες παραστάσεις των έργων του «Bug», «Penetrator» κ.ά. Το νέο έργο του παρακολουθεί τη ζωή τεσσάρων ανθρώπων σε τρία διαμερίσματα. Στην ουσία σπνέται ένα σκηνικό παιχνίδι στο οποίο η πραγματικότητα του καθενός συγκρούεται με του άλλου. Η Ελλάδα του σήμερα και το αστικό της περιβάλλον αποκαλύπτονται με χιούμορ και ρεαλισμό σε μια πίστα ηλεκτρονικού παιχνιδιού, όπου – όπως και στην πραγματικότητα – οι άνθρωποι έχουν μόνο μία ζωή. Παίζουν οι Μ. Κανναβός, Θ. Αλεξίου, Εκ. Ντούμα, Ειρ. Μαργαρίτη. **ΧΩΡΑ-ΣΚΗΝΗ ΜΙΚΡΗ ΧΩΡΑ Avant premiere 27/1**

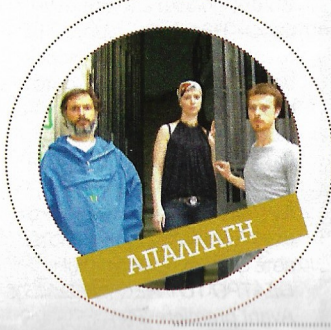
Η ΟΥΑΡΙΚΕ ΜΑΪΝΧΟΦ ΔΕΝ ΠΕΒΑΝΕ

Το πρώτο και πολυβραβευμένο έργο της Σκοτσέζας Λίντα ΜακΚλιν περιγράφει την τυχαία συνάντηση τριών φίλων, κατά την οποία φριχτές μνήμες από την παιδική τους ηλικία έρχονται στην επιφάνεια. Ενήλικοι πια, θα έρθουν αντιμέτωποι με τα φαντάσματα του παρελθόντος αποκαλύπτοντας τρομακτικά μυστικά, ανομολόγητες σκέψεις και ψέματα που πλήγαναν μέχρι τώρα το παρόν τους. Αυτή είναι η δεύτερη σκηνοθεσία της Βίκυς Γεωργιάδου γι' αυτήν τη σεζόν. Στο συναισθηματικό θρίλερ, με έντονο το στοιχείο του ασπένε, παίζουν ο Άκης Λυρής, η Λ. Αγγελίδου και ο Θ. Χαλκιάς. **ΟΔΟΥ ΚΕΦΑΛΗΝΙΑΣ-Β' ΣΚΗΝΗ Avant premiere 27/1**

THAT FACE

Η μόλις 22χρονη Πόλι Στένχαμ απέσπασε πολλά και σημαντικά βραβεία γι' αυτό το πρώτο της έργο. Ναρκωτικά, αλκοολισμός, οιδιπόδειες σχέσεις, σχολική βία εμφανίζονται ως συμπώματα του ευρύτερα προβληματικού μικρόκοσμου μιας οικογένειας, στην οποία τα παιδιά γίνονται αναγκαστικά γονείς των γονιών τους. Απευθυνόμενη στη νεότερη γενιά θεατών, τα λεγόμενα «παιδιά του i-rod», η συγγραφέας γράφει ένα κοινωνικό δράμα που ανατέμνει τις οικογενειακές σχέσεις. Ο Νίκος Χαλαλάμπου σκηνοθετεί τους Αιμ. Υψηλάντη, Γ. Ζαβραδινό, Μ. Καλαμπόκη, Β. Λακουμέντα κ.ά. **ΑΡΓΩ Avant premiere 21/1**

ΑΠΑΛΛΑΓΗ

Τα δύο μονόπρακτα που αναφέρονται στους Μίλερ και Μάινχοφ –δύο από τα ιδρυτικά στελέχη της Φράξιας Κόκκινος Στρατός, της ακροαριστερής οργάνωσης που έδρασε από το 1970 στη Δυτική Γερμανία– είναι η αφορμή για μια παράσταση γεμάτη επαναστατικά μηνύματα, ποιήματα και τραγούδια ανθρώπων που αντιστάθηκαν ή αντιστέκονται στις κοινωνικές συμβάσεις. Στην παράσταση δραματοποιούνται και ποιήματα της Κ. Γώγου, της Μ. Ξενουδάκη και του Έντ. Άλαν Πόε, ενώ ακούγονται τραγούδια των Μόρισον, Χέντριξ, Τσόπλιν κ.ά. Η Μ. Ξενουδάκη σκηνοθετεί και παίζει μαζί με τις Μ. Σωκράτη και Μ. Γεωργοπούλου. **ΑΝΤΙΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΙΑΣ ΞΕΝΟΥΔΑΚΗ Avant premiere 25/1**

Κριτική
Από την Ιλιάννα Δημάδη

Φύλλα από γυαλί ★★

του Φίλιπ Ρίντλεϊ. Σκηνοθεσία: Βίκυ Γεωργιάδου.

Τρεις ηθοποιοί της νεότερης γενιάς και η έμπειρη Θέμις Μπαζάκα ως quest star αναμοχλεύουν το παρελθόν σ' ένα ιδιοσυγκρασιακό οικογενειακό και ψυχολογικό δράμα.

Υποπος ψυχολογικών διαταραχών ή απλώς ένας συγγραφέας των ταραγμένων καιρών μας; Η αρρωστημένη φαντασία του Βρετανού πολυχιδίου συγγραφέα, κινηματογραφιστή και εικαστικού Φίλιπ Ρίντλεϊ έχει δικαίως κάνει κοινό και κριτικούς να τον τοποθετούν στο πάνθεον των πιο αμφίσημων προσωπικοτήτων του σύγχρονου θεάτρου. Οι ήρωες των έργων του –με γνωστότερο το «Πιο γρήγορο ρολόι του κόσμου»– είναι μάλλον προβληματικές υπάρξεις, με τραυματική παιδική ηλικία, μηλεγμένες εφ' όρου ζωής σε σαδομαζοχιστικές σχέσεις. Έτσι και στα «Φύλλα από γυαλί» (2007), το δεύτερο έργο μιας πρόσφατης τριλογίας του, παρακολουθούμε μια δυσλειτουργική οικογένεια να συντηρεί την επίφαση «μιας κάποιας ευτυχίας» λίγο προτού διαλυθούν όλα. Ένα ρίγος ψυχολογικού θρίλερ διαπερνά την ηλικία και, αν θέλετε, μπορείτε να δείτε στη συγκεκριμέ-

νη οικογένεια να αντικατοπτρίζονται τα μεγάλα κοινωνικά και ηθικά ζητήματα του σύγχρονου απόμου, το οποίο καλλιεργεί με φιλαυτία την ψευδαίσθηση πως «όλα θα πάνε καλά» σ' έναν κόσμο που καταρρέει. Ή, αντίθετα, να μη βρείτε σημείο επαφής με αυτό το ενδιαφέρον, αλλά φλύαρο κι επιτηδευμένα υποτονικό δράμα, το οποίο διαχειρίζεται με αρκετά κοινότοπο και οριακά μελοδραματικό τρόπο την ψυχαναγκαστική σχέση μητέρας και τέκνων. Επιπλέον, η σκηνοθεσία δίνει στην παράσταση έναν τόνο περισσότερο βαρύνσιμο απ' ό,τι αντέχει το έργο και ορισμένες υποκριτικές κορυφώσεις υπερ-δραματικές, κόντρα στον εγγενή κυνισμό και το λυτρωτικό σαρκασμό του συγγραφέα. Μπορεί μεν οι ηθοποιοί –Θανάσης Δόβρης, Γιωργής Τσαμπουράκης, Μαρία Παρασύρη και Θέμις Μπαζάκα– να απέφυγαν τους συναισθηματισμούς, αλλά δεν κατόρθωσαν να μεταφέρουν το πικρόχολο χιούμορ των

ρόλων τους, το οποίο αποξενώνει από τη σκυθρωπή παράσταση της Βίκυς Γεωργιάδου. Τά τη γνώμη μας, μία απειροεξολογες και αποδεδειγμένες ικανές να διαχειριστούν γκρασιακά κείμενα σκηνόθετες της νεότερης γενιάς, ωστόσο, σκηνές όπως η όπως το τελετουργικό σενάριο του τασιού από τη στευτα έγκυρη στο ρόλο της τέρρας που εθελουφλεί Μπαζάκα, που προδίδουν έντεχνο τρόπο με τον οποίο σκηνόθετες γνωρίζει να πώνει επί σκηνής σύνθετα ταστάσεις. Όσον αφορά το τερο, γυάλινο, αιχμηρό του Κωνσταντίνου Ζαμάνη τις ήρθήκες-ενυδρεία μισμένες με ενθύμια, σκηνόθετος, θεωρώ πως λείπει εξαιρετικά ως εικαστική τάσταση με θέμα τη μνήμη, αλλά αποδεικνύεται προβληματική πιστεύω είναι η επιλογή της διάρκειας –τάλειμμα– διάρκειας.